

Тоя день бѣше празникъ — 50 годишния юбилей на Царя, като атаманъ (началникъ) на всички казашки войски. На закуската, дадена въ честь на празника, Освободителя поздрави казацитѣ, тѣ Му отговориха съ весели продължителни „ура“.

„По сжщото врѣме бѣше, когато една сутринь Царя получи чръзъ пратеникъ-офицеръ, отъ Великия Князь Цесаревичъ печално извѣстие за смъртта на херцога Сергей Максимилияновичъ Лейхтембергски, който се намиралъ при Цесаревича въ русенския отрядъ. Офицерътъ донесе на Царя куршума, съ който херцога Сергей билъ ударенъ въ главата. Видѣхъ Освободителя че заплака и показа куршума на свитата си. Веднага всички се събрахме на панахида, отслужена за убития.

„Слѣдъ день два позачухъ, че главната квартира ще се вдига отъ Горня-Студена. Не се мина много, видѣхме, че събиратъ всичко и ни се съобщи, че Негово Величество се приготвява за пжтъ. И дѣйствиелно къмъ срѣдата на мѣсеца Царьтъ-Освободителъ напусна Студена, изпратенъ тържествено отъ всички ни; той се доближи прѣдъ двореца до менъ за сбогомъ и любезно ми каза: „Батюшка, прощавайте, прощавайте, прощавайте“ и тръгна веселъ за Пордимъ, за да бжде по-близо до Плѣвенъ и до Своята гвардия, а ние всички, отъ като пожелахме на Освободителя блѣскави побѣди и щастливо пжтуване, останахме дълбоко натжжени“.*

Тия сж нѣкои отъ споменитѣ на свещеникъ Стоевъ, сегашенъ архимандритъ Софрони, живущъ въ Пловдивъ.

* Архимандритъ Софроний — Спомени отъ главната квартира на Царя-Освободителя.